

net hans Arbejde her i Stenørkenen — ja, det var kun altfor sandt! Men der var noget sært ved, at Frøken Mohn og Pastor Gaardbo havde søgt ham akkurat paa den samme Dag og i samme Ærende. Det maatte jo næsten være en Aftale, og det var vist bedst at tage sig i Vare.

Da han kom hjem, laa der en Stævning til ham fra Forligskommissionen i Anledning af Elysium-Værtens Sagsanlæg. Hans Modpart havde forlangt en Skadeserstatning paa tre hundrede Kroner foruden en ublu Betaling for Belysning og Kontrol. Han kastede harmfuld Papiret fra sig. Havde man hørt Mage! Hvad andet var der at gøre ved denne Helvedes Yngel end at slaa den ned med et Slag for Panden?

Han havde hele Aftenen følt sig daarlig, haft Smerter i Hjertet og rundt om i Lemmerne. Nu slog en Feber ud i hans Blod og forvirrede hans Tanker.

Han gik i Seng, men kunde ikke sove. Han laa der i Mørket og kæmpede med den Forestilling, at det kunde være Kirkens Banlysning, der havde nedkaldt alle disse Ulykker over hans Hoved. *Var* han da faret vild? *Havde* han igen gjort den kære Gud Skam, og var det derfor, hans Gerning ikke bar Frugt?

Da han engang vilde staa op for at drikke noget Vand, følte han sig pludselig saa mat og syg, som om han skulde dø. Han havde i den sidste Tid levet mest af Fedtebrød og Ost med lidt Mælkemad for at kunne sende Stine Penge. Hjertet slog hult i Brystet som i en Tønde. Mens den kolde Sved piblede ud af alle Porer, sank han kraftsløs tilbage i Sengen og raabte i sin Angst paa Stine.

I det samme lød Raadhusurets Salmetone ned til ham. Han blev straks noget roligere og følte sig trøstet. Han foldede Hænderne og bad højt under Midnatsslagenes Rungen. Men saa snart han holdt op at bede, kom Angsten atter snigende og lagde sig over ham som en Mare. „Har jeg vanæret den kære Gud?“ blev han ved at spørge sig selv i Vildelse, mens Taarerne strømmede ham ned ad Kinderne. Og pludselig syntes han, at han saae Djævelen løfte sit hornede Hoved over Fodenden af Sengen og hørte ham grine.